

POSTANOWIENIE

7 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 7 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. K., K. K., S. B. i J. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 2 lipca 2020 r., V Ca 864/19, wydanego w sprawie
z powództwa M. G., B. G., R. M., W. M., A. M., S. N., M. Ś., M. P., M. P., I. P., M.
B., M. B.1, A. S., A. S.1, P. K., K. K., A. K., M. K., M. G., T. G., A. K., S. B., S. B.1,
J. B., G. B., A. B., M. G., T. K. i B. K.
przeciwko L. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy oddalił powództwo M. G., B. G., R. M., W. M., A. M., S. N., M. Ś., M. P., M. P.1, I. P., M. B., M. B.1, A. S., A. S., P. K., K. K., A. K., M. K., M. G., T. G., A. K., S. B., S. B.1, J. B., G. B., A. B., M. G., T. K. i B. K. przeciwko L. S.A. w W. o zapłatę odszkodowania w kwotach po 250 euro na rzecz każdego z powodów z tytułu odszkodowania w związku z opóźnieniem w dniu 20 czerwca 2014 r. lotu na trasie W.-K. przekraczającym trzy godziny (art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady

odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 - Dz.U. UE. L. 2004.46.1, dalej „rozporządzenie nr 261/2004”). Apelacja powodów od tego wyroku została oddalona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 lipca 2020 r. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną Sądu Rejonowego co do przedawnienia dochodzonych roszczeń w związku z upływem jednorocznego terminu ich przedawnienia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 17 marca 2017 r., III CZP 111/16, OSNC 2018, nr 1, poz. 5).

Powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku. Postanowieniem z 21 listopada 2022 r.(k.47 akt) Sąd Okręgowy w Warszawie prawomocnie odrzucił skargę powodów M. G., B. G., R. M., W. M., A. M., S. N., M. Ś., M. P., M. P.1, I. P., M. B., M. B., A. S., A. S.1, A. K., M. K., M. G., T. G., A. K., S. B., , G. B., A. B., M. G., T. K. i B. K.. Ostatecznie do rozpoznania pozostała skarga powodów P. K., K. K., S. B. i J. B. (dalej: „skarga”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych wyroków sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17 i z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35, a także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 września 2012 r., Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. z 2012 r., poz. 1104).

Stosownie do art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie;
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny;
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi;
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Do skargi - oprócz jej odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom - dołącza się dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, przedmiotowa skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które należy podzielić na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których ewentualne wadliwości podlegają naprawieniu w postępowaniu sanacyjnym oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi *a limine* na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Konstruując skargę, ustawodawca wyraźnie oddzielił powinność wskazania jej podstaw (pkt 2) od powinności wyszczególnienia przepisów, z którym wyrok jest, zdaniem skarżącego, niezgodny (pkt 3), co było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Skarga została wprowadzona do systemu prawnego w celu stworzenia stronom możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest zatem oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu,

z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7–8, poz. 140).

Przytoczenie podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności, podobnie jak w przypadku podstaw skargi kasacyjnej, obejmuje wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, który został naruszony oraz wyjaśnienie postaci i skutku jego naruszenia. Skarżący jest zobowiązany odrębnie wymienić także te przepisy, z którymi wyrok jest, w jego ocenie, niezgodny; jest to samodzielny wymóg, niezależny od innych wymagań konstrukcyjnych skargi wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący nie uwzględnili tej niezbędnej dystynkcji, albowiem nie przytoczyli przepisów, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ograniczając się jedynie do wskazania podstaw skargi przez sformułowanie zarzutu, że doszło do naruszenia art. 778 k.c. i art. 118 k.c. w związku z art. 11 ustawy o usługach turystycznych oraz art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia nr 261/2004, co oznacza niespełnienie wymagania konstrukcyjnego przewidzianego w art. art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności jest sformalizowanym środkiem zaskarżenia, który musi spełniać wysokie wymagania; obowiązujący przy jej sporządzaniu, zaś przymus adwokacko-radcowski ma zapewnić sprostanie tym standardom. Nie jest rolą i zadaniem Sądu Najwyższego rekonstruowanie ustawowych wymagań konstrukcyjnych skargi, które powinny być jednoznacznie w niej sformułowane.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

[SOP]

[ms]

